

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΙΜΑΤΟΒΡΕΧΤΕΣ ΞΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΩΝ ΣΑΙΝΤ - ΑΜΑΡΑΝΤ

Μετά τὸ γάμο τῆς ὀραίας Αἰμιλίας. Τὸ εἰδύλλιο τῆς μετὸν Ἑλληθεῖου. Ὁ ὑπόπτος χωριότης, μετὸς εὐγενικοῦς τρέφους. Ἡ νυκτερινὴ συναντεύσεις τῶν δύο ἐρωτευμένων. Οἱ ἐπαναστάτες ὑποπτεύονται... συνωμοσιῶν. Ἡ σύλληψις τῆς οἰκογενείας Ἀμαράντ. Ἐνα τρομερὸν ὄνειρο. Πρὸς τὸν θάνατον, κτλ. κτλ.

Β'.
ΛΙΓΕΣ ἡμέρες μετὰ τὴν ἐγκατάστασι τῆς κ. Ἀμαράντ καὶ τῆς κόρης τῆς στὸν πύργο τοῦ Σαιντ-Ἄν-Μπρι, στοὺς δρόμους τοῦ γύρου ἅτ' τὸν πύργο, ἔκανε τὴν ἐμφάνισι του ἑνας περίεργος ἄνθρωπος, νέος καὶ ὄρατος, ντυμένος χωριάτικα, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν φερόταν χωριάτης. Μόλις ἔφυγε ἡ νύχτα, ὁ μυστηριώδης νέος πλησίαζε τὸν πύργο, μὲ χίλας προφυλάξεις, γυρίζοντας κἀπὸ τὸσο καὶ κινιζιόχοντας μὴπως τὸν παρακολουθεῖ κανεὶς. Κατόπιν ἔστειλε καὶ στήλωνε τὰ μῦθια του σ' ὄρασιμον σημεῖο τοῦ πύργου, σάν νὰ περιμένε κατὶ νὰ ἴδῃ. Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ὁ ἠθοποιὸς Ἑλληθεῖου, ὁ ἀγαπημένος τῆς ὀραίας Αἰμιλίας. Ἡ Αἰμιλία τὸν εἶχε πληροφορηθεῖ, ὅτι θάρρανε ἅτ' τὸ Παρίσι καὶ ὁ Ἑλληθεῖου τὴν εἶχε ἀκολουθήσει στὴ νέα τῆς διαμονή. Κἀπὸ βράδιον λαλοῦν φοροῦσε τὸ χωριάτικο κοστούμι, ποὺ εἶχε πάρει ἅτ' τὸ βραδύτιο τοῦ θεάτρον του, καὶ τραβοῦσε κατὰ τὸν πύργο, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴ λατρεντὴν του. Τὸ σύνθημά του ἦταν ὀρασιμένος συνδικασίος φρόντον, ποὺ τὰ ποιοθετοῦσε ἡ Αἰμιλία τὸν παράθυρο τοῦ πύργου. Ὅταν τὸ σύνθημα ἦταν καταφατικὸ, ὁ Ἑλληθεῖου προχωροῦσε στὸν κήρυ, ἔσπρωχνε μὴ πορτοῦλα, ἔπαυσε ἕνα δοκίμιον φρυγμένο μὲ πνευρόφυλλες ἱπὲς καὶ κατόπι ἀπὸ μὴ χωρὴν σαῖλα ἀνέβαινε στὸ πρότιο πέτιονα τοῦ πύργου. Ἐκεῖ τὸν περιμένε ἡ πολυαγαπημένη του.

Ὅλας αὐτὴς ἡ περιέργως καὶ ἐντελῶς ἀνιήθησες κινήσεις τοῦ Ἑλληθεῖου, τὸ κοστούμι του καὶ τὸ περσινάκι του, ποὺ ἐφρόδων ἀνθρώπο τῆς πόλεως καὶ ὄχι χωριάτη, ἦσαν ὑπεραρκετὰ γιὰ νὰ κινήσῃ, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῆς γενεῆς γαμπουσίας, τῆς ὑπόνοιος τὸν ἐπαναστατῶν τοῦ Σουσί, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε εἶχαν ἦδη λάβει καὶ πλήθος ἀνόνητες καταγγελίες γιὰ τοὺς ὑποπτοὺς νυκτερινούς περιλάτους τοῦ περιέρου γένου.

Ἐνα βράδιον λοιπὸν, ἐνὸς ὁ Σαρτίν, ὁ σὺγγος τῆς Αἰμιλίας, ἔπαυσε μὴ μὴ μὴ ἕνα φίλο του, ἀκούσθησαν ἔξωθεν βήματα πολλῶν ἀνδρῶν μπροστὰ στὴν γαλλοκλήνη πόρτα τοῦ πύργου. Σὲ λίγο τὰ βήματα ἐπλησίασαν καὶ μονομάξῃ στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ παρουσιάσθησαν ὄχτὸ ἄνδρες. Ἦσαν δημοτικὸι συμβούλιοι τοῦ Σουσί καὶ ἐδίωσαν, ὅτι ἦθελαν νὰ κἀνουν μὴ κατ' οἶκον ἔξρενα, γιὰτὶ εἶχαν πληροφορηθεῖ ὅτι κάποιος ὑπόπτος βοσκόταν στὸν πύργο.

Ὁ Σαρτίν δὲν ἔφερε ἀντίρρηση καὶ ἠμέσως τὸ ἦσυχον σὰτι γέμισε ἀπὸ ἐπαναστάτες. Ὅταν ὅλοι αὐτοὶ ἔβρισκαν μπροστὰ τὸν δοκίμιον τῆς Αἰμιλίας, ἡ ὄμορφη ὀρατοκράτισσα τοὺς ἀνοίξε τὴν πόρτα μ' ὅλη τῆς τὴν προθυμίαν. Χωρογυροῦσε μάλιστα μετὸ τὸ πὸ γλυκὸ τῆς χαμόγελο καὶ κρατοῦσε κινεῖς σημεῖοὺς ἐπαναστατικῆς, τῆς ὁποῖας ἠμοίρασε στοὺς δημοτικὸς συμβούλους. Οἱ ἄξεστοι ἐκείνοι χωριάτικες θαμωθῆσαν ἅτ' τὴν ὄμορφη τῆς, ὅστε παρέλειπον νὰ κἀνουν ἔξρενα στὴν κἀμαρὰ τῆς. Ἄν ἔρενοῦσαν, ἡ Αἰμιλία θὰ ἔχανε τὸν ὄρασι τῆς ἀγαπημένου καὶ ἡ Γαλλία ἔχανε ἅτ' τοὺς πὸ καλοὺς ἠθοποιούς τῆς, γιὰτὶ ὁ Ἑλληθεῖου βοσκόταν τὴν σπαχὴν αὐτὴ μέσα στὸ δοκίμιον τῆς λατρεντῆς του.

Ἔτσι οἱ ἐπαναστάτες, ἀφ' οὗ δὲν κατόρθωσαν νὰ ἀνεκαλύθουν τὸ ἴσχυον πρόσωπον ποὺ καταστῆροσαν, ἔφρυξαν ἀπογοητευμένοι, παύροντας μὴδὲ τους, ὅπως τὸ συνέβησαν τότε, ὅλα τὰ μπροσιντῶνα σκεπὴ τῆς κοκκίνας γιὰ νὰ τὰ λυώσουν καὶ τὰ φράσουν κανόνια, γιὰ τὴν ἐξολόθρευσι τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐπαναστάσεως...

Ὁ Ἑλληθεῖου εἶχε σκεπὴ χάρις τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν ἐνομιότητα τῆς φίλης του. Μολαταῦτα, ὁ κίνδυνος ποὺ διέτρεφε, δὲν τὸν φρονίμωψε. Καὶ κἀπὸ βράδιον, μὴλις ἐνύχτων, ἔμπαινε κρυφὰ στὸν πύργο τῆς Ἀμαράντ, ὅπου γαμῆται λαχόνα τὸν περιμένε ἡ Αἰμιλία...

Ἡ μέρες περνοῦσαν ἔτσι γλυκὰ καὶ τὸ ἐρωτικὸ εἰδύλλιο τῆς Αἰμιλίας καὶ τοῦ Ἑλληθεῖου ἐξασκολοῦτο. Ἐπλεσαν καὶ οἱ δύο σ'

ἕνα πλάγος ἐντυχίας, γιὰτὶ ἐνόμιζαν ὅτι οἱ ἐπαναστάτες τοὺς εἶχαν ἔξασει. Τὰ πράγματα ὅστόσο ἦσαν ἐντελῶς διαφορετικὰ. Στὸ Παρίσι τὸ πανίσχυρον Κομμάτι τῆς Γενεῆς Ἀσφαλείας, λάβαινε κἀπὸ τόσο ἀνόνητες καταγγελίες γιὰ κἀποιον μυστηριώδη ἄνθρωπον, ποὺ ἔμπαινε κἀπὸ βράδιον στὸν πύργο τῆς οἰκογενείας Ἀμαράντ, στὸ Σουσί.

Ἡ καταγγελίες δὲν ἔλεγαν τίποτε τὸ συγκεκριμένο, τὸ Κομμάτι ὅμως δὲν ἄργησε νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποίθησι, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ ἔμπαινε στὸν πύργο τόσο κρυφὰ, ἦταν ἀσφαλῶς κάποιος συνωμοτῆς καὶ ὅτι τὸ σὰτι τῶν Ἀμαράντ ἦταν κέντρον κάποιου συνωμοσίας κατὰ τῆς ἐπαναστάσεως...

Τὸ πρωὶ τῆς 12ης Ἀπριλίου τοῦ 1794 —ἐποχὴ τῆς ἀγριώτερης τρομοκρατίας— ἡ κ. Ἀμαράντ, μὴλις σηλώθηκε ἅτ' τὸν ἔκτο, ἔστρεξε κλυαίω καὶ τρεμμένη ἅτ' τὸ φέβο στὸ σαλόνι, ὅπου βοσκόνταν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας τῆς.

—Θὰ γελᾶστε μετὰ μένα, τοὺς εἶπε... Ὅστόσο, εἶδα ἀπὸψε ἕνα φοβερὸ ὄνειρο... Ὀνειρεύτηκα ὅτι γέννησα τρεῖς νυκτερινούς...!

Ἡ δύστιχη κυρία ἦταν φοβερὰ παραμυθία καὶ τοῦ κἀκου τὰ παιδιὰ τῆς προσπαθοῦσαν ἵνα τὴν καθιστήσουν. Ὅλη ἡ μέρα —μὴ ψυχρὴ ἀμυγλώδης ἡμέρα— πέρασε μελαγχολικῶς.

Τὴν ὄρα ἀκριβῶς ποὺ ἡ κ. Ἀμαράντ δηγῶταν σὰτι παιδιὰ τῆς τὸ ὄνειρό τῆς, ὁ Σαιν-Ζιστ, ὁ φανατικώτερος ὀπαδὸς τοῦ Ροβεσπῆρου καὶ πὸ ἀδιάλλατος τρομοκράτης, ἐκρηνόθη ἅτ' τὸ βήμα τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως στὸ Παρίσι τὸν κερανοβόλο λόγο του, ποὺ ἔστειλε τὸν Δαντὸν στὴν λαμπτόμω.

Σ' ἕνα σημεῖο τοῦ λόγου του αὐτοῦ, εἶχε ὑποῖλα ἀναφέρει καὶ τὴν κἀμαρ τῆς Σαιν-Ἀμαράντ καὶ τὸν γαμπρὸ τῆς Σαρτίν, κατηγοροῦντας τους, ὅτι βροσκόντησαν τάχα σὲ συνωμοτήσεις μετὸς ἐχθρῶν τῆς ἐπαναστάσεως.

Τὸ βράδιον τῆς ὄρας ἐκείνης ἡμέρας, ἔστασαν ἀπεσταῖμένοι τοῦ Κομματίου τῆς Γενεῆς Σωτηρίας, παρουσιάσθησαν στὸ Σουσί, συνέλαβαν τὴν κ. Σαιντ-Ἀμαράντ, τὰ δύο παιδιὰ τῆς καὶ τὸν γαμπρὸ τῆς καὶ σὰτι μὴ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἰπὸ τὴν συνοδείαν μίας περιπόλου, τοὺς μετέφεραν στὸ Παρίσι, ὅπου τοὺς δόθησαν ἠμέσως σὰτι φυλακὴ τῆς Ἁγίας Πελαγίας.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωὶ-πρωὶ, μὴ φίλη τῆς Αἰμιλίας ἔστρεξε στὸ σὰτι ὅπου κατοικοῦσε ὁ Ἑλληθεῖου καὶ τοῦ δηγῶθηκε διες τῆς λεπτομέρειες τῆς συλλήψεως τῆς ἀγαπημένης του. Τὸν κἀτενεσε δὲ νὰ τρέξῃ στὸ Κομμάτι τῆς Γενεῆς Σωτηρίας καὶ νὰ φανερώσῃ, ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ ἀγνοστος ποὺ ἡ νυκτερινὴ ἐπισκέψῃς του σὰτι κτήμα τῶν Ἀμαράντ εἶχαν προκαλέσει τῆς ὑποψίης τῶν ἐπαναστατῶν. Μὰ ὁ Ἑλληθεῖου ἦταν τόσο συντηρητικὸς ἅτ' τὸν λόγον, ὅστε δὲν εἶχε τὴ δύναμι γιὰ κἀμια ἐνέργεια. Ἐπὸς αὐτοῦ, ἔπλεξε ὅτι κατὰ τὴν ἀνάκρισι θ' ἀτεδεικνύετο ἡ ἀθώοτης τῆς φίλης του καὶ τῆς ὑπεράσε τῆς καὶ φανταζόταν, ὅτι οἱ ἐπαναστάτες θὰ τοὺς ἐξουλοῦσαν σὰτι φυλακὴ τους, ὅπως καὶ τότες ἄλλοι.

Μὰ οἱ ἐπαναστάτες δὲν τοὺς ἔξασαν, ἴπὸς δὲν ἔξασαν καὶ τότες ἄλλες ἄλλες ὀπαξίης, ποὺ εἶχαν διαπράξει τὸ ἀσυγγώρητον ἔγκλημα ν' ἀνῆκουν στὴν ἀριστοκρατία.

Στῆς 28 Μαΐου τοῦ 1794, χωρὶς κἀμια δικαιολογημένη αἰτία, ὁ φοβερός καὶ τρεμρός κατηγόρος τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Διατακτηρίου, Φουκᾶς Τεντίλ, στὸν κἀπιλόγον τὸν φηλασιωμένων, ποὺ εἶχε λάβει τὴν διαταγὴ νὰ τοὺς καταδικάσῃ εὐθὺς τὴν ἄλλη μέρα σὲ θάνατον χωρὶς νὰ τοὺς ἀνεκρίνῃ, περιέλαβε καὶ τὴν κ. Ἀμαράντ καὶ τὴν κόρη τῆς. Ἄμεσως ἔστειλε ἕναν ἅτ' τοὺς κλητήρας τοῦ δικαστηρίου γιὰ νὰ βοῆ τῆς δύο δυστυχισμένες γυναῖκες σὲ μὴ ἅτ' τῆς εἶκοσι φυλακῆς τοῦ Παρισσοῦ, ὅπου ἦσαν κλεισμένες.

Ὁ κλητήρας ἐξετέλεσε μ' ὅλη τὴν εὐσυνειδησίαν τὴν ἀποστολὴν του. Τῆς ἀνάληψῃς σ' ἕνα κἀλοῦ μοναστηρίου, ποὺ οἱ ἐπαναστάτες τοὺς εἶχαν μεταβάλλει σὲ φυλακὴ. Τῆς ἔξουλησαν, ὅπως καὶ τὸν μαρτὸ ἀδελφὸ τῆς Αἰμιλίας καὶ τὸν σὺγγον τῆς, ποὺ ἔβαλαν σ' ἕνα ἀμάξι καὶ τοὺς δόθησαν ἴπὸς μὴδὲ σὰτι λαμπτόμω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος.

Ἡ μητέρα τῆς Αἰμιλίας, ἡ κυρία Ἀμαράντ, μετὸ κοστούμι Ἀρτεμίδος.